

capătul Lumii

Misionara

treceau și se petreceau
de parcă înotau într-o mare de apus
trăgeau cu boabele disperării
mrejele
din capătul lumii.
suspina absurdului
explodând ca o lumină
în mijlocul ploilor limpezină curajul
mă simțeam tot mai singură, și
tot singură îmi fabricam cu
mainile febrile fluturi
decupând din trupul cerului încărcat
cu florile de mai.
o să cadă, o. da,
îmi zic, sunt foarte sigură.
singurătatea mea perfectă
îmbracă în haine cenușii
precum dealurile astea
împrumutate zilei și
n-am să tac ba o să trag
fără să se știe de capătul lumii
tactil/pipăind vulgar
căderi subterane.